

<i>preek</i>	5 april 2026 (Pasen)
<i>thema</i>	Waar is Jezus?
<i>tekst</i>	Johannes 20:1-18
liturgie:	
<i>aansteken paaskaars</i>	Zie hoe Jezus lijdt voor mij (Opwekking 706)
<i>begroeting</i>	U zij de glorie, opgestane Heer (Opwekking 213)
<i>kindermoment</i>	kinderlied: Wij vieren feest omdat Jezus weer leeft (Opwekking Kids 232)
<i>kinderen naar hun club</i>	
<i>gebed</i>	Spreek, o Heer, door uw heilig woord (Opwekking 689)
<i>lezen Johannes 20:1-18 BGT</i>	
<i>preek</i>	In de naam van de Vader (Opwekking 720)
<i>de weg van het leven</i>	We believe in God the Father (Opwekking 347 origineel)
<i>gebedspunten</i>	Mijn God, ik kom naar U, dan ben ik veilig (Opwekking 727, naar Psalm 16)
<i>gebed</i>	
<i>kinderen komen terug</i>	
<i>collecte</i>	
<i>zegen</i>	Glorie aan God (Opwekking 354)

“Daar juicht een toon, daar klinkt een stem, die galmt door gans Jeruzalem.”

Dat is echt zo'n lied om met Pasen te zingen. Misschien vind je het wel jammer dat het vandaag niet op het programma staat. Misschien past dat lied voor jou helemaal bij Pasen, ken je het uit je hoofd en kun je zo vertellen hoe het verder gaat: “Een heerlijk morgenlicht breekt aan, de Zoon van God is opgestaan.”

Maar weet je wat nou zo jammer is? Zoals het hier bezongen wordt, zo ging het niet.

Ja, de Zoon van God *is* opgestaan, maar op de dag dat Hij opstaat hoor je echt geen juichende tonen en zeker geen luide stemmen van mensen die jubelend rondgaan in heel Jeruzalem om overal te laten horen dat de Zoon van God is opgestaan. Er galmt dan *niets* door Jeruzalem.

Het lijkt me prachtig als het *wel* zo zou zijn gegaan.

Stel je toch voor: dat Jezus met groot machtsvertoon uit zijn graf komt, dat Hij vervolgens als overwinnaar Jeruzalem binnen trekt, staand in een strijdswagen van vlammen vuur, gevolgd door een escorte van sterke engelen, en dat zijn leerlingen voor Hem uitlopen om rond te bazuinen dat hun Heer is opgestaan en dat alles nu nieuw gaat worden. Volgens mij zou dat heel goed passen bij Pasen, bij het feestelijke moment dat Jezus die dood was, *leeft*.

Waarom ging het anders?

De dag dat Jezus opstaat uit de dood, is vooral gevuld met zoeken. De mensen die altijd met Jezus opgetrokken waren, die zo op Hem vertrouwd hadden, die alles van Hem verwacht hadden, die een paar dagen terug in verwarring geraakt waren door de kruisiging en de dood van Jezus, ... die mensen zijn helemaal van slag op de eerste dag van de nieuwe week. Ze zitten vooral met één grote vraag: Waar is Jezus?

Waarom ging het zó? Waarom was dat?

Zojuist hebben we het verslag gelezen van een ooggetuige.

Dat is Johannes. Hij noemt zijn eigen naam niet maar hij omschrijft zichzelf als “de leerling van wie Jezus veel hield”. Johannes vertelt in zijn verslag wat hij zelf gezien en gehoord heeft.

Johannes begint zijn verhaal bij Maria.

Omdat in die tijd de naam ‘Maria’ een populaire meisjesnaam is, wordt er bij deze Maria steeds bij verteld waar ze vandaan komt: ze komt uit Magdala.

Deze Maria heeft een zwaar leven gehad. Ze was in de macht geweest van zeven demonen; zeven kwade geesten hadden haar leven beheerst; zeven duivelse geesten hadden geprobeerd haar kapot te maken. Maar ze had Jezus ontmoet en Jezus had haar geholpen: Hij joeg die kwade geesten bij haar weg zodat ze vrij was en bevrijd kon leven (Lucas 8:2).

Samen met andere vrouwen heeft ze daarna veel voor Jezus betekend. Ze reisden mee met het gezelschap van Jezus; ze zorgden voor de dagelijkse dingen; ze droegen uit eigen middelen de kosten (Lucas 8:2).

Bij één van deze vrouwen, Maria, begint Johannes zijn verhaal.

Maria komt hijgend bij Petrus en Johannes.

Ze is helemaal van streek. Ze vertelt dat ze bij het graf van Jezus geweest is. De steen lag niet meer voor het graf. Iemand heeft Jezus dus weggehaald. Waar zou Hij toch zijn? Ze weet zich geen raad. En daarom is ze hulp gaan zoeken, zo snel ze maar kon. Misschien weten Petrus en Johannes er meer van.

Die twee schrikken zich wild. Waar zou Jezus zijn? Ze komen direct in actie.

Ze springen op en ze rennen naar het graf, zo hard als ze kunnen. Johannes kan wat harder. Blijkbaar is hij jonger (of fitter) dan Petrus.

Johannes is als eerste bij het graf.

Hij kijkt zo naar binnen, van buitenaf tuurt hij naar binnen, probeert iets te zien in de donkerte van de grafkamer: het is in orde, ziet hij; de doeken waar Jezus afgelopen vrijdag in was gewikkeld, die liggen daar nog gewoon; wel raar dat de steen niet meer voor de opening van het graf ligt maar verder is er niks aan de hand.

Dan komt Petrus erbij, hijgend, puffend. Helemaal op z’n Petrus blijft hij niet buiten staan, eerbiedig op een afstand. Nee. Je kent Petrus toch? Hij gaat altijd een stapje verder dan een ander. Hij rent zo door, de grafkamer in; hij kijkt eens goed rond, en dan roept hij tegen Johannes: ‘Moet je *kijken!* De doeken liggen er nog net zo als op vrijdag, maar de doek die over Jezus’ hoofd had gezeten, die ligt apart! Joh! Wat is hier gebeurd? De doeken zijn er nog wel maar het lichaam is er niet meer! Kom eens *kijken!*’ Johannes komt binnen; hij komt bij Petrus staan en hij kijkt met Petrus mee.

Hij beseft als eerste wat er aan de hand is.

Hij ziet net als Petrus wat de situatie in de grafkamer is maar anders dan Petrus begint het *hem* te dagen. Bij *hem* dringt het besef door: Jezus is niet meer dood! Zijn lichaam ligt niet meer in het graf want Hij leeft!

Johannes voegt speciaal voor ons nog een korte uitleg toe.

In de heilige boeken stond echt dat de redder niet in zijn graf zou blijven maar zou leven. Maar dat hadden ze nooit begrepen. Dat moest nog komen.

Vijftig dagen later zou Petrus verwijzen naar Psalm 16. Met Pinksteren, dan zou hij

verwijzen naar David die gezongen had: “U zult mij niet zomaar laten sterven. Ik hoef niet naar het graf, want U laat mij niet los.” Op dat moment zou Petrus daarover tegen de inwoners van Jeruzalem zeggen: “Jullie weten allemaal dat het graf van David hier vlakbij is. David sprak dus niet over zichzelf. Hij had het over de messias die zou opstaan uit de dood. *En dat is gebeurd*” (Handelingen 2:25-32). Vijftig dagen later, dan zou Petrus dat zeggen.

Maar zover is Petrus nu nog niet. Als ze samen in die grafkamer staan, ziet hij dat er iets bijzonders aan de hand is maar hij kan er niks mee. Alleen bij Johannes begint het te dagen.

Vervolgens gaan ze naar huis.

Weet je wat ik hier nou zo apart aan vind: ze *helpen* elkaar niet. Johannes is daar heel eerlijk over.

Petrus en Johannes staan naast elkaar te kijken, daar in de grafkamer. Johannes begint te geloven dat Jezus is opgestaan. Maar je leest niet dat hij dat deelt met Petrus terwijl ze warempel vlak op elkaar staan in die kleine donkere grafkamer.

Ze gaan samen naar huis; ze weten blijkbaar niet wat ze ermee aan moeten dus ze doen voor alle zekerheid helemaal niks. Ze weten één ding zeker: Jezus zul je niet vinden in dat graf. Daarom gaan ze weg. Maar ze laten Maria aan haar lot over; ze bekommeren zich niet om haar.

En Maria heeft blijkbaar genoeg aan zichzelf; ze gaat helemaal op in haar verdriet. Ze heeft geen behoefte aan het gezelschap van Petrus en Johannes. Hun dadendrang, hun praatjes, hun vermoedens ... ze zit er niet op te wachten. Het enige wat ze kan, is huilen, en zoeken. Waar is Jezus?

Johannes vertelt hoe Jezus persoonlijk ingrijpt.

Huilend kijkt Maria naar binnen. In het graf ziet ze iets bewegen: ze ziet twee personen in de grafkamer. Pas later beseft ze dat het engelen zijn maar nu ziet ze dat niet want ze kan alleen maar huilen. Die twee vragen haar: ‘Waarom huil je?’ Maria hoopt toch zo, dat die twee haar kunnen vertellen waar Jezus is.

Ze zoekt verder. Even later ziet ze de tuinman en die vraagt ook al: ‘Waarom huil je?’ Misschien kan de *tuinman* vertellen waar Jezus is want ze *moet* Hem vinden. Waar *is* Hij toch?

En dan hoort ze haar naam. De tuinman zegt haar naam. Het is haar Heer! haar Meester! Ze ziet het ineens. Ze grijpt Hem vast en ze wil Hem nooit meer loslaten.

Johannes is nooit vergeten hoe het verder ging.

Ze zijn al weer een tijdje thuis, Petrus en Johannes. Er is genoeg om over na te denken. En dan komt Maria hun vertellen dat ze de Heer heeft gezien. Ze zegt erbij dat de twaalf leerlingen bij elkaar moeten komen want ze heeft voor hen een speciaal bericht van hun Heer.

Zo komen ze samen: de twaalf moeten er in ieder geval zijn (Johannes 20:24), maar daarnaast zijn er ook anderen (Handelingen 1:14). Samen horen ze dat Maria de Heer heeft gezien. Samen horen ze wat hun Heer tegen Maria gezegd heeft. Hij zei: ‘Ik ga omhoog naar *mijn* Vader, *onze* Vader! Ik ga naar *mijn* God, *onze* God!’ Ze horen het aan.

Johannes vertelt niet hoe ze reageren. Je leest bij hem helemaal niks over een reactie. Apart eigenlijk. Het lijkt of ze nog steeds niet weten wat ze van de situatie moeten denken. Dat snap ik wel. Het gaat zó je begrip te boven. Hoe zou je ooit

kunnen begrijpen dat Jezus (die *echt* gestorven was en *werkelijk* begraven was) nu toch *leeft*. Maar ze zijn bij elkaar. Achter gesloten deuren, angstig, want stel je voor dat ze worden aangevallen door de tegenstanders van Jezus (Johannes 20:19).

Maar ze zijn bij elkaar. En samen zullen ze Jezus zien, die zegt: "Ik wens jullie vrede!"

Waarom ging het zo?

Ik beseft dat het nog een tijd zou duren voor Jezus zich in al zijn heerlijkheid zou vertonen. Daar is het wachten op. Daar kijken we naar uit. Als *dat* moment komt, *dan* ziet iedereen Jezus in al zijn glorie en *dan* zal iedereen zeggen: 'Jezus Christus is de Heer.' (Filippenzen 2:11)

Ik denk dat het voor de mensen toen te overdonderend zou zijn geweest om Jezus direct in al zijn heerlijkheid te zien verschijnen. Misschien zouden ze er met z'n allen aan kapot zijn gegaan. Het was (denk ik) te veel geweest; te groot geweest. Jezus hielp hen om stukje bij beetje te ontdekken: Hij is niet dood, Hij leeft! Hij hielp hen om daar samen naar toe te groeien.

Ik denk dat het ook voor ons heel goed is dat het ging zoals het Johannes het beschrijft. Geen sprookjesachtige vertelling maar het verhaal van mensen die zoeken en tasten, die elkaar nodig hebben: de liefde van de één, de kennis van een ander, de doortastendheid van een derde, de trouw van een vierde, de pijn van een vijfde ... Alles samen om er achter te komen waar Jezus is: niet in het graf, niet dood, maar levend. Zodat je samen ontdekt wie Jezus is. De machtige God! die ons redt! Hij leeft! Hij regeert!